

Крім того, у 1994-95 роках ми проводили фестиваль "Слов'янські зустрічі". Та зараз, хоча нас і могли б частково підтримати такі фонди як "Відродження", "Британська Рада", але повною мірою, так щоб провести його на хорошому рівні, ми не можемо, тож поки що відмовилися від цієї ідеї.

- Ростиславе Григоровичу, раніше проводилася державна репертуарна політика, а чи регулюється репертуар якимось чином зараз, чи існують якісь квоти і що ви думаєте з цього приводу?

Р. Коломієць: Силування ніколи не давало гарних результатів. Зараз існує повна свобода вибору репертуару. Від цього - і результати. Адже наприкінці 1980-х років ми дійшли до повної кризи - 16-20 відсотків наповнюваності залу. На сучасному етапі за умови вдалого керівництва, вмілого маневрування театри вийшли на нормальний рівень відвідування глядача.

Але є пріоритети у репертуарній політиці, підтримувані державою. Це передусім підтримка вітчизняної драматургії шляхом закупок п'єс і держзамовлень на їх постановку. Проте ця стаття бюджету фінансується вкрай погано і практично не працює. Тому свобода вибору теж має свої суттєві обмеження.

- Віталію Юхимовичу, ви перейшли на державний статус, чи відчули ви якісь зміни, обмеження?

В. Малахов: Три роки тому ми отримали державний статус і тепер отримуємо періодичні чи неперіодичні дотації. Пішли через фінансові проблеми: умови змінилися, ціни на все значно зросли, а ціни на квитки лишилися практично ті самі, і тепер ми не спроможні бути фінансово незалежними. Особливого тягаря ми від цього не відчуваємо. Щоправда, від держави спустили обмеження на рекламу, на зарубіжні контакти (наприклад, на останні виділяється 6 гривень на рік).

- І наприкінці нашої розмови ми наведемо міркування про організаційні перспективи розвитку театру критика - Валентини Ігорівни Заболотної.

В. Заболотна: Гадаю, на Заході є достатньо апробованих театральних форм. Але для України,

мабуть, найближча французька модель, бо Україна і Франція загалом

подібні. Звичайно, у державі має бути сітка державних театрів, які репрезентують особливості національного мистецтва на міжнародному рівні, такі як Комеді Франсез. І крім того, Міністерство Культури мусить утримувати державний фонд на підтримку експериментальних проєктів за принципом грантів, стипендій тощо. Щось на зразок американського театру Ля Мама, де надається можливість пробувати себе різним митцям. Таких національних театрів я б назвала три, але не так, як це існує зараз, до Київського театру імені І. Франка, я додала б ще Харківський театр імені Т. Шевченка і Львівський театр імені М. Заньковецької. І ще, можливо, один в Криму. Державні театри мають впроваджувати державну політику в репертуарі, в ідеології. Найчастіше такі театри ставлять класику, і це вірно. На другому місці йдуть муніципальні театри - їхня сітка найбільш розгалужена. Кожне місто, яке себе поважає, мусить мати свої театральні осередки, і не лише обласні, а й такі міста, як Біла Церква, Ніжин, Ізмаїл, Канів. Деякі з них і мають театри, але не на тому рівні, якому хотілося б. Крім того, це може бути театр якогось великого заводу чи агротехнічного об'єднання, потрібен і театр Збройних Сил, і не обов'язково з військовою тематикою. Найбільш перспективна, напевно, буде антреприза. Я також цілком вірю в "товариства на вірі", коли театральні акціонерні товариства збирають кошти на постановки, а потім прибуток розподіляється відповідно на марки.

Наприкінці ХХ століття знову увага повертається до людини. Тож форма камерних театрів, гадаю, буде надзвичайно поширена. Є також сенс повернутися до мандрівних театрів, але в іншій формі, наприклад, на пароплаві. Можна також мандрувати на колесах - є інженерні розробки автомобілей, що перетворюються на сцену з усім обладнанням.

Власне, все це вже було апробовано, треба лише повернутися. Адже нове - це добре забуте старе.

Нашу розмову можна було б продовжити, адже цей своєрідний круглий стіл зачепив лише частину проблем. Та й коло співрозмовників було невеликим. Проте навіть у такому окресленні він виявив, що ситуація є складною і суперечливою.

**Вела круглий стіл
Надія Мірошніченко.
Жовтень, 1997.**

Кінофестиваль "Документ Арт" - один із наймолодших, адже був заснований 1992 року, але практично він успадкував Національний фестиваль документальних фільмів ГДР, що існував у цьому ж місті з 1978 по 1990 роки, хоча принципи відбору картин і сама програма дещо змінилася. У концепції оновленого фестивалю, що традиційно проходив з 15 по 20 жовтня, знову ставиться акцент на Східній Європі. До цього спонукає і географічне розташування Нойбранденбурга.

Міжнародний конкурс намагався презентувати фільми, незалежно від країни, форми і тривалості, без жанрових обмежень, це мали бути роботи з цікавими темами, майстерно зроблені. Цього року в конкурсі було представлено 35 фільмів з 15 країн. "Документ Арт" часто грає провідну роль у пошуку гарних фільмів. Цей фестиваль досить популярний і відомий у світі - зокрема, на цьогорічний огляд було надіслано близько 300 фільмів з 34 країн.

До журі фестивалю входили такі відомі митці, як Марк Соозаар, режисер, президент спілки кінематографістів Естонії, Мір'я Мецола, кінокритик, культуролог, режисер (Фінляндія), Мадлен Девальд, режисер, продюсер (Німеччина), Петра Тшортнер, режисер, директор студії документальних фільмів ДЕФА (Німеччина), Антонія Карнеруд, режисер, продюсер (Югославія).

Цього року до конкурсної програми увійшло два українських фільми - "Антологіон. Український фільм" (режисер О. Балагура) та "Хорал" (режисер О. Столяров). Останній був нагороджений дипломом фестивалю. Гран-прі дісталось польському режисеру Агнешці Зук за фільм "Оптичний театр" - кінематографічну рефлексію про старовинний театр, в якій архівні кадри монтуються із сучасним авторським матеріалом.

Надія Мірошніченко.